

Títol: LA MORT DE SANT JORDI

Pseudònim: JUSTA

El meu escuder posa la sella sobre el meu cavall mentre esmolo la llança. M'estic preparant per a la meva primera justa. Em van fer cavaller fa només dos dies i avui, finalment, lluito en una justa. Vestit amb els colors de la meva casa - vermell i blanc - i carregat amb l'armadura munto al meu cavall. El meu contrincant vesteix de groc i negre. Som els dos primers a lluitar. El Rei crida "ENDAVANT!" I començo a córrer cap al meu oponent, concentrat només en ell. Tota la resta es desdibuixa. La multitud sembla una taca de colors. L'únic que veig amb claredat és ell, el meu rival. Sé que ell espera que jo no ataquí. Així doncs... ataco! Cau del cavall. Sento una embranzida d'emocions quan m'aturo. La meva primera justa i la primera victòria. No hi ha res comparable a aquest moment, a aquest sentiment. El sentiment de victòria ... He de tornar a guanyar només per l'emoció de guanyar.

El meu escuder em porta vi mentre m'espero per a la propera batalla. Dos homes guanyen i dos perden. Torna a ser el meu torn. Tinc davant el meu nou contrincant. Un home vestit amb plata i vermell, decorat amb el símbol d'un ram de flors. Un núvol tapa el sol durant un segon i, sota l'ombra, em sento una mica incòmode. La mateixa sensació del primer cop torna i només el veig a ell. Aquest cop canvio l'estratègia. L'home és més gran que jo,

així que pretenc anar a la defensa i en últim instant ataco. Sembla que està cavalcant a l'aire durant una mil·lèsima de segon fins que cau a terra mentre renega a crits.

Torno a esperar per a la propera batalla. Sé que serà una altra victòria. Un cop més tornaré a sentir l'emoció de guanyar. Quan criden el meu nom, em preparo. Tinc davant un jove famolenc amb uns ulls blaus pàl·lids. Aquest pobre jove no te opció. Em sento segur. Massa segur. Ni tan sols preparo cap tàctica. Començo l'atac contra el noi. No tinc estratègia. Ell sí. Ataco. Ell para el meu atac i em clava la llança sota el meu pit esquerre, en l'esquerda a on s'ajunten dues plaques de la meva armadura.

Sé que estic ferit. Tasto un líquid calent amb un gust metàl·lic a la boca. El dolor al pit empitjora. Veig una bassa de sang que m'envolta. Algú crida al metge, però jo sé que és massa tard. Noto el mareig. Noto com la vida se m'escapa a poc a poc entre els meus dits. Obro els ulls. No me'n havia adonat fins ara que els havia tancat. Dono al món que estic deixant un darrer cop d'ull. Quan enfoco la mirada, veig uns ulls blaus pàl·lids mirant-me plens de tristesa i culpa. És l'últim que veig.

Aina Vives Roca

La mort de Sant Jordi

2n premi Prosa

12-14 anys